

**Zkратte
si čekání
na sezonu!**

KANÁRSKÉ OSTROVY SI V NAŠICH KONČINÁCH VYDOBYLY POVĚST LUXUSNÍ, A TEDY DRAHÉ LOKALITY. POKUD JE TAK VNÍMÁTE, ASI BUDETE HNED CHTÍT OTOČIT STRÁNKU, KDYŽ ZJISTÍTE, ŽE VÁS NA NĚ NYNÍ CHCEME POZVAT, NAVÍC S KOLEM. NEDĚLEJTE TO. „KANÁRY“ VÁS NEMUSÍ VYJÍT ZDALEKA TAK DRAZE, JAK ZNĚJÍ. PRAVDA, CHCE TO MOŽNÁ LEHKÉ ZNALOSTI KEMPINKU, ALE TÍM MŮŽE BÝT CELÝ VÝLET ZÁBAVNĚJŠÍ. BYDLET V DOBRÉM HOTELU UMÍ KAŽDÝ A ZA ZKRÁCENÍ ČEKÁNÍ NA SEZONU V DOMOVINĚ TA TROCHA DOBRODRUŽSTVÍ JISTĚ STOJÍ.

NA KANÁRY ZA PÁR KAČEK

bikování na ostrově Gran Canaria

Vyprávět běžnému člověku o Kanárech jako o skvělé bikové destinaci je podobné jako mluvit s Číňanem o demokracii. Turisty nabitý ostrov v Atlantiku je všeobecně známý jako celoroční středisko plné německých důchodců a plážových povalečů – rozhodně ne jako singltrekový ráj pro bikery. A přitom takový je. Kdo tu byl a strávil veškerý čas jen na plážích u oceánu, klidně může konstatovat, že se jedná o mimořádně ošklivý a vyprahlý ostrov – na rozdíl třeba od nedalekých kanárských brášek Tenerife nebo La Palma. Ale to, co je vidět z hotelového balkonu, je jiné než to, co je vidět z bivaku nad kaňonem v jeden a půl kilometrové nadmořské výšce. Centrální vysokohorská část ostrova je z úplně jiného těsta. Strmé skály

čnící do necelých dvou tisíc metrů, klima se stabilním počasím je naprosto přijatelné a množství turisticky značených cest rozhoří srdce bikerovo v lůtu výheň.

Spacák a sto „ěček“

Pokud chce běžný smrtelník bez tlusté peněženky poznávat svět, musí hledat nejlevnější letenky a za hotel přijmout spacák. Při našem hledání se na nás usmálo štěstí, zpáteční letenka z Bratislavy nás totiž v říjnu stála velmi rozumných 98 eur. Kdyby nás neoškubali slepice z check-inu za batohy, skončili bychom na této částce. Měli jsme je už zaplacené, ale ony jim daly sportovní přívlastek a další stovečka euřček padla spokojeným úřednicím.... Jinak by bylo všechno ideální.

Mám malý stan

V rámci dosažení co nejnižších nákladů byl plán přespávat v autě. Jenže jsme jaksi pozapomněli, že půjčené (předem zamluvené) Berlingo z letiště bude pro dva dlouhány málo – při testování v půjčovně v poloze ležmo trčely každému nohy asi půl metru ven.

Těžkou hlavu si z toho neděláme, lehne si vedle auta na zem a je to elegantně vyřešené. Za deset nocí nespadne ani kapka a v noci teploty atakují maximální hranici extrému našich tenkých hypermarketových spacáků. Pod deset stupňů určitě nahoře nebylo.

K čemu plány

Jelikož v poslední době nebyl čas na podrobné plánování, přijeli jsme jednoduše

nablind. Neměli jsme připravenou jedinou trasu a opravdu jsme netušili co a jak. Dosud každý výlet ale nějak dopadl, tak proč by ne tenthle. Ne nadarmo se říká, že neplánované akce jsou ty nejlepší.

Dokoupili jsme pivo, potraviny a topomapy a pro jistotu jsme se místního bikového průvodce ve Freemotion zeptali, co by nám doporučil. Nesmrděli jsme ale penězi, a tak jen stroze poznamenal, že si traily musíme najít sami. Křivda, útlak, nadřazenost, ale nakonec taky to nejlepší, co se nám mohlo stát. Každý večer jsme studovali mapu odshora dolů a následovně ukládali trasy přes notebook do GPS. Tímto jednoduchým stylem jsme dospěli k pěti výjezdům, kdy každý stál za to.

Královský začátek

Že na mapě vypadá terén jako podstatně lehčí, než ve skutečnosti je, jsme pochopili hned při první jízdě. Naši kondičku a hlavně psychiku totiž prověřil nejvyšší kopec ostrova Pico del Nieves a nedaleká kamenná ikona Roque del Nublo, jen o 200m nižší.

Takticky jsme vyjeli autem na panoramatické parkoviště za minivesničku Cruz de Tejeda, nahodili kola a GPS. Ušetřili jsme zbytečný asfaltový přesun a stačilo nastoupit šest kilometrů po cestě na nejvyšší bod v 1949 metrech. Cesta odsýpá v pohodě, sklon stoupání je přímo ideální. Úplně na vrchu Pica trůní kulatý armádní radar víc než podobný tomu, co měl stát v Brdech,

samozřejmě důkladně obehnaný ostnácem. Nemůžeme se dočkat momentu, kdy vletíme do terénu. Trail, který jsme vybrali, směřuje na jihozápad. Vypínáme inteligentní tlumění, teď není čas na omezování!

Už první metry prašné cesty plné skal a prudkých zatáček ve strmém svahu předčily i ta největší očekávání – jestli to bude z takového soudku celé, vyskočím z radosti z kůže! Do kamenných pasáží vlítneme, co nás rozum pustí. Trail se vlní perfektním rytmem, na rovinách nutí jezdce dupat a udržuje ho v rychlosti. Klíčování mezi balvany zastaví proražená duše a ohnutý ráfek. Dva kilometry v terénu a já už řeším technické problémy. Nemalé. Dost se natrá-

pím, než to dám dohromady. V duši totiž byl tmel na lepení defektů, jenže z přítele se stal nepřítel. Je totiž masný a zalepí průraz je nadlidský výkon. Mé doporučení tedy zní: v žádném případě nedávejte tmel do duší, žádnou extra výhodu to nepřineslo.

Kolega Paedr, který jel vpředu, se ke mně vrátil, když mě neviděl (spíš netušil) za sebou a křičí, že vpředu je to ještě lepší. To se už snad ani nedá! Znovu jsme vtaženi do singlu. Měl pravdu. Prudké úseky střídají utažené zatáčky. Tu neužiji se mi podaří dát až na třetí pokus. Znovu rychlá pasáž se skokem k rozcestníku turistických cest. Ve světle není pořádně vidět na displej navigace a chvíli trvá, než se rozhodneme pro správnou alternativu. No, správná je možná silné slovo, z poloviny jsme tu kola přenášeli...

reálná obtížnost mě přibila k sedlu. Tučná bomba plná kamenných schodů a strmých klesání, zkroucená do desítek zatáček a okroužená ustředujícím podkladem. Nevím, jestli se to dá dostatečně popsat, ale s radostí využívám pauzičky na focení k odpočinku rukou. Bez enduro biku sem nemá cenu jezdit. Nemám ani páru, jak dlouho trvalo sjet tento úsek nalepený na skalách kaňonu de Tejeda, ale byl to parádní zážitek. Až když s rozklepanýma nohama stojím na asfaltce nad La Culatou, zjišťuji, že mi došla voda. K autu to v tomhle horku bez vody bude nádherná. Čtyři sta výškových metrů na třech kilometrech vedoucích vedlejším kaňonem k parkovišti je na závěr třešnička na dortu.

Zní to neuvěřitelně, ale čísla nelžou: 19 kilometrů za více než pět hodin.

Perfektní terénní začátek ze včerejška se opakuje až do rozcestníku. Dnes už víme, co nás první kilometry čeká, a proto to napalujeme do kamenných pasáží s větší jistotou. Nefotíme, to jsme zvládli včera, a tak to odsypá podstatně rychleji. Na místě rozdělení cest točím kolmo doleva polorozpadlou cestou s malými kamennými schody, sem tam poskočíme. Z borovicového lesíka vyletíme do údolí a po tvrdé skále pokračujeme níž. Paedr to pořádně rozdupal a vyprovokoval mě k tomu stejnému, vždyť když už jsme tu, tak je to potřeba osolit! Až teď to má ten správný šmrnc, členitý rychlý povrch neklade žádný odpor, jen pružení dostává nažrat téměř v plném zdvihu. Vysekat se tu však znamená možnost reálného problému. Něco podobného jako Slickrock v Utahu, jen ne tak hladký.

INFOBOX

Ostrov Gran Canaria jako součást Kanárských ostrovů leží severozápadně od Afriky a jihozápadně od španělského pobřeží přímo v Atlantickém oceánu.

počet obyvatel > 670 000
hlavní město > Las Palmas
měna > euro
víza > nejsou potřeba
vzdálenost z Prahy > zhruba 4 hod letu
letenka > od 95 eur
ubytování > od 15 eur, ale je tu možnost bezplatného kempinku u jezera Ninas
půjčení vozu > 284 eur/10 dnů, Citroen Berlingo včetně pojištění
nejvyšší vrchol > Pico del Nieves s téměř 2000 m n. m.
cyklistické zázemí > možnost zapůjčení biku i s průvodcem (například FreeMotion), cyklistické prodejny v každém větším městě (ne vždy špičkové, ale na servis stačí)
nejlepší MTB ježdění > centrální část ostrova a většina turistických cest vedoucích směrem dolů

Gran Canaria má zajímavé dějiny, a to i přesto, že leží „kdesi v oceánu“, daleko od pevniny. Kanárské ostrovy byly známy již před naším letopočtem. Ználi je Féniciáné, později Portugalci a Španělé. Původní obyvatelé byli poraženi až pět let před příchodem Kříštofa Kolumba na cestě do Ameriky.

Kanárské ostrovy ležící v Atlantickém oceánu jsou vhodné pro pobyt v jakoukoliv roční dobu. Po dobu zimních měsíců, zejména od listopadu do dubna, jsou vyhledávanou destinací, protože teploty se tu pohybují i v tomto období nad 20 stupni Celsia. Doporučujeme pobyt na jižní části ostrova, protože tu je výrazně tepleji než na severu. V létě se tu občas vyskytuje horký vítr zvaný Scirocco, který přichází ze Sahary. Zvláštností je fakt, že ostrov Gran Canaria připomíná kontinent „v malém vydání“. Jsou tu úžasné pláže, jsou tu písečné duny, palmové oázy, klasické vnitrozemí a bizarní skály. Nejvyšší hora měří 1949 m a jmenuje se Pico de las Nieves, ale turisté více obdivují o něco menší skálu Roque Nublo, která se tyčí do výšky 1803 metrů. Sever ostrova je chladnější a jih teplejší, protože vliv větrů je eliminován vysokými horami. To, co vás jistě překvapí, je rozmanitá flóra.

Na vrcholu neznámé skály jsme se ocitli v tak silném větru, že biky na ramenou se zvedaly do roviny. Měsíční krajina zvětřalého sopečného reliéfu umocňovala pocit ztracenců, a aby toho nebylo málo, zmizela i cesta. Kolmo se pouštíme dolů a na místech, kde jsme sotva stáli, přenášíme. Mezi keři vykoukne cesta, neváháme ani vteřinu. Znovu zorientování kličkujeme lesem, drifujeme na sypkém podkladu, až jsme vyplivnutí na parkoviště plné turistů, přímo pod Roque del Nublo.

Posvačíme, prokličkujeme zástupy, zdravíme a děkujeme za uvolnění cesty. Z mapy tuším, že nás nečeká jen tak ledajaký trail, ale

Zamilován po uši

Ukrývala se mezi vrchy Los Piquilos a El Cuchilon a já sotva jsem ji objevil, propadl jsem jí. Jako každá správná exotická kráska i vám pořádně poplete hlavu a zanechá stopu na duši – můj dosavadní trail trailů.

Ale začnu po pořádku. Bivak jsme přesunuli za vesničku La Plata na úbočí jižních svahů «zasněženého kopce», jak zní v překladu originál Pico del Nieves. Po královské snídani v prachu se kroučíme po asfaltových serpentínách dvanáct kilometrů k vrcholu. Jde to bezproblémově a díky zatáčkám i zábavně.

Předjíždíme jediného turistu. Zpoza horizontu vykukne celá dolina. Skoro mi vypadly vlašťovky z rukou! Hluboké kaňony a množství rozeklaných hřebců zvětřalých skal. Do veškeré té panoramatické krásy se noříme v sledu opravdu prudkých serpentín po kameny vykládané cestičce, která je místy vytrčená nad údolí.

Včera byl trail brutálně technický a nekompromisně trestal každé zaváhání. Dnešní je stále těžký, ale hůře zvolená stopa ještě neznámá dotyk nohy se zemí. Hravý singl kopíruje levou stranu obrovského skalního masivu. Traverzujeme po místě, kde se přehoupneme přes hřeben. Při pohledu zdola

připomínal ploutev. Dolů je vidět na cestu na La Platu, odkud jsme vyrazili. Opačná strana je úplně stejná, nezná slabé místo a každou vteřinu vyžaduje pozornou pilotáž.

Hned na asfaltce Paedr říká, že lepší ježdění snad ani nezažil. Většinou se s ním hádám, ale teď s ním musím souhlasit.

Přírodní akupunktura

Potřetí měníme bivak. Tento je konečně oficiální, nic se za něj neplatí a bonusem je velíkové jezero, ve kterém se dá koupat. V mapě je označené jako Cueva de la Ninas (znamená to něco jako Jeskyně děvčat, Dívčí jeskyně, a zní to celkem perverzně).

Abychom se dnes dostali do terénu, je třeba jet po asfaltce přes vesničku Ayacata, odbočit doleva, dojet až pod skalní masiv, jehož název neumím zjistit ani z mapy. Výška 1543 m n. m. Probíjíme se pichlavými keři. Prvních deset metrů a jsem do krve podrápaný. Nemáme žádný náhradní plán (jak jsem řekl, my nemáme žádný plán), a proto se tvrdohlavě prodíráme metr po metru křovím. Na GPS vidím odchylku asi dvacet metrů, jedu to prověřit. Výsledkem je ještě více pořezané tělo. Po půlhodině boje o holý život se dostáváme ze stínu skal a konečně sedáme na kola. Tam, kde tolik nepraží slunce, se udrží déle vlhkost a ostny jsou trochu měkčí.

A pak je tu trail. Je vedený většinou hřebem nebo v jeho blízkosti. To nevyhnutně znamená intenzivní stojky a tlačení, aby vzápětí následoval krutý technický sešup. Výhledy opět bezchybné. Takhle se to střídá až po nejbolestivější zážitku z výletu: jak si to tak štrikuju s bikem mezi balvany, zaseknu o jeden kolo a nestíhám vycvaknout nohy. Pomalým pádem do strany přistávám do kaktusu s půlmetrovým průměrem. Odpusťte to slovo, ale musím: prdel mám na kousky, když se vyhrabu ze sevření přírodní akupunktury, vyhrkávají mi

najednou do šikma a jedna strana je kratší, k anatomii soudím podle svého těla daleko, ale koho by to trápilo. Stále je to lepší než mít holou říť.

Den české kultury

Večer znovu měníme bivač, dole je totiž horko a komáři. Vyvezeme se o pět set výškových metrů výše nad krásný kaňon a na vyhlídce bivačujeme. Takto už to zůstane do konce výletu.

Ráno je opět krásné a stabilní počasí. V říjnu je ceněnou devizou lokality. Start

ky na tlačení. Terén je podstatně lehčí než při první jízdě, užíváme si pohodu a úplnou samotu. Nikde ani noha. Namísto endura je to také singlové XC. Nadmořská výška je nižší než u předcházejících výletů, ale stále jsme tři sta metrů nad jezerem, a pokud mě navigace a oči neklamou, při návratu bude následovat veselice.

Je to tak, po XC přichází strmina plná kamení a zákrut. Předek a zadek ustřeluje jen při pomyšlení na silnější stisk brzdové páky. Dnes se mi daří a projíždím s potřebnou dávkou štěstí nezvykle čistě. Schválně sle-

Koláčky se špekáčky

Za odměnu po čtyřech super jízdách se jdeme najíst do domácí pekárny v San Bartolome s desítkami koláčů a sladkostí. Stálo nás to nezanedbatelnou část rozpočtu a kromě přežrání sladkým (doporučuji mandlový koláč) to mělo za následek chuť na maso. Nápad koupit špekáčky a upéct si je v kempu byl na první pohled rozumný, ale horší špekáčky se nemůžou vyrábět nikde na světě. My si jídlo moc nevybíráme a jsme zástupci tzv. kvantové teorie – žrádla musí být kvanta –, ale tyto výrobky na obalu

že na začátku šplháme kilometry asfaltkou k trailům, je trochu trapné, ale pravdivé. Po hodince a půl se vyšplháme nad Cruz de Tejeda na parkoviště, kde kupujeme úplně zbytečné suvenýry pro přítelkyni. Dokonce nám místní amígo dal napít likéru, který podle jeho gestikulace vztyčené paže měl pomáhat při erekci. Všude jinde mají modré tabletky a tady stačí obrátit do sebe štamprli. Hned vzápětí si uvědomuji, že zrovna teď žádný podobný účinek nepotřebuji. Co když má pravdu? S mírnými obavami vjíždím do terénu, po kousku

todokumentaci a soustředíme se na jízdu, je to rychlé a zábavné zároveň. Lépe jsme naši pouť ani nemohli zakončit. Několika-kilometrový singl skončil až nad vesničkou Lanzarote, stejnojmennou s jedním z Kanárských ostrovů.

S blaženým úsměvem na tváři nakládáme biky do auta. Finito. Následuje siesta a zlatý hřeb programu: návštěva nuda pláže. Jenže upřímnost mi nedá, abych nedodal, že asi deset metrů před samotnou pláží se to zvrtilo a zděšení jsme pelášili pryč. Byla plná německých důchodců...

do očí slzy. Vypadám jak ježek? Jehelníček? Dikobraz? Neumím se rozhodnout a je mi to jedno. Kam dosáhnu, vytrhávám si zápichané jehličky. A že na svém těle dosáhnu všude... Říkám Paedrovi, co se mi podařilo. Samozřejmě se řehtá na celé údolí a dodává, že kraťasy jsou zezadu komplet roztrhané a moje ctěné pozadí vykukuje na světlo světa.

Po dávce utrpení přichází perfektní sjezd do údolí Barranco de los Tabuquillos. Dlouhý singl strmě klesá až na asfaltku a prověří nás ve vícero úzkých pasážích se sypkým podkladem. Do kempu u jezera je to kousek, okamžitě skáče do vody a já večer nouzově zašívám kalhoty. Zručnost s jehlou se ukazuje ve výsledku, když je stíh

se posouvá o údolí na západ u jezera Chirra. V podstatě se jedná o prodloužení druhé nejlepší trasy. Již klasicky nejprve šplháme klikatou asfaltkou. Nějak zabředneme do češtiny a začíná sranda. Dva Slováci, co s pravým pražským přízvukem typu Sagvan Tofi komentují cokoliv a kdykoliv. Řehtáme se jak koně, protože jsme z češtiny moc nepobrali, a kdybychom náhodou potkali nějakého pravého Čecha, zaručeně nám naloží, co se do nás vejde.

Prašná cesta nás vysadila nad hřebenem, kde není vidět cesta. Turistický rozcestník však ano. Pěkným sjezdem proklíčujeme na opačnou stranu skal a houpeme se po úbočí. Jízda je plynulejší než poslední, ale stále se jednou za čas objeví krátké úse-

duji kolegu, jak se mu bude dařit, a každý dotyk se zemí komentují v přímém přenosu uštěpačnými poznámkami typu «To by dala i moje holka!» (samozřejmě stále v češtině). Odpověď dostávám už v ryzí slovenštině, a je nepublikovatelná.

Bikovod, nebo vodovod?

Perfektní a těžký úsek končí na prašné cestě, ze které vede traverz. Až po několika kilometrech zjišťuji, že jsme jinde, než jsme chtěli, a místo cesty si zvesela jezdíme po starém vodovodu. Jeto velmi zábavná část výletu. Až když se vzdalujeme od jezera příliš, volíme nouzový sjezd mezi domy a vrátíme se k autu.

s býkem jsme bez hanby hodili potulným psům. Jed na potkany chutná lépe.

Čas začít končit

„Už je tu, závěrečná,“ jak zpívá Zóna A. Konečně jsme se dokopali k okružové jízdě autem dokola ostrova, abychom viděli také jeho severní část. Dosud jsme jezdili jen jižní a poslední jízdu by bylo dobré to změnit. Trasu jsme naplánovali nad romanticky nazvaným místem Teror. Nevím, kdo dal takový brutální název poklidnému městečku s výhledem na oceán, ale pokud to myslel ironicky, tak se trefil.

Severní strana ostrova je mírně zelenější a rostou tu i listnaté stromy. Psát popatě,

dupání na malé pile naštěští neobjevují žádné účinky. Je to v pořádku a můžeme valit dolů rychlým sjezdem s neskutečným výhledem na svahy pod Roque Nublo, kde jsme byli první den.

To nejlepší přišlo ve střední části po křižování cesty GC 150. Perfektní sled rychlých klopených zákrut, jízda mezi oblými balvany. Je vidět, že tady se jezdí, do hladka vytvarované náběhy ukazují, že ti, co tu znají stopu, to bez hanby napalují v pořádných náklonech. Tak přesně tuto trasu nám nechtěl prozradit zjištěný průvodce ve Freemotion! Ha, kámo, my jsme si ji našli!

Vyšší zdvihy se zase hodí a spokojeně pozorují nerovnosti. Už znovu kašleme na fo-

Nejen pro kanárky

Kanárky tak, jak jsme je poznali my, jsou fantastickou destinací pro bikery, co se pídí jak po těžkém terénu, tak kráse okolí. Množství singlů a vlídné počasí je silným lákadlem pro borce, co hledají neobjevené traily v nádherném vysokohorském prostředí. Minimum turistů zas dovoluje jet až na hranici povolené pudem sebezáchovy, k tomu technická náročnost některých vybraných pasáží, to vše prověří aktuální schopnosti ridera a naplní jej blahem. Kdo zvažuje zkusit perlu v Atlantiku, neměl by dlouho váhat a určitě nebude litovat. A vůbec to nebylo drahé!

Text a foto: Pavel Chrenčík

